

Девід Райн: Я не божевільний! Криваве коріння гендерної ідеології

Categories : [Корисне](#)

Date : 18/02/2018

На тлі подій у зоні АТО, де наші захисники чинять опір неприхованій російській військовій агресії, мало помітним широкому загалу є те, як зграя провідників так званої гендерної ідеології щодня насувається на українські сімейні цінності, на наші родини.

Цією статтею ми розпочинаємо серію публікацій, покликаних викрити справжні джерела, технології та цілі всього того, що маскується під такими гаслами, як гендерна рівність, боротьба з гомофобією, права ЛГБТ, захист від насильства та від дискримінації за ознаками сексуальної орієнтації та гендерної ідентичності, фемінізм, антисексизм тощо.

«Модне» поняття

Термін «gender» увійшов у повсякденний обіг завдяки англійській мові, де первісно разом зі словом «sex» він слугував для означення біологічної статі людини: чоловіка та жінки, а також притаманних їм традиційно усталених соціальних ролей у суспільному середовищі.

З іншого боку «gender» – це відомий мовознавцям граматичний термін, слово, похідне від латинського *genus*, що означає «рід» іменника: *masculinum* – чоловічий; *femininum* – жіночий і *neutrum* – нейтральний, себто жоден із двох названих (у буквальному перекладі).

Ця суто граматична конструкція «гендер» активно експлуатується тими, хто зневажив справжню сутність поняття «стать», послідовно та методично, використовує різноманітні маніпуляційні технології. Вони прагнуть привчити суспільство до думки про те, що є цілком нормальними одностатеві шлюби, гомосексуальні, лесбійські, транссексуальні й інші моделі поведінки, які відмінні від гетеросексуальних стосунків, природньо притаманних і Богом даних чоловіку, жінці та їхньому подружньому життю як союзу чоловіка і жінки.

За ідеологією маніпуляторів, поняття «стать» і «гендер» не мають між собою взаємного зв'язку: стать лише дається від природи, однак найважливішим є гендер – суспільно сконструйована сексуально-соціальна роль, яка може не збігатися з

біологічною статтю, отже людина має право змінювати цю роль на власний розсуд.

«Біологічна стать має незначну варіативність, тоді як гендер варіюється надзвичайно», – пише Майкл Кімел, американський соціолог. Безмежна варіативність утручань у тіло та психіку людини для адептів гендерної ідеології складає оманливу суть останньої. Фактично просувається ідея про можливість для будь-кого перетворити свій первісний статевий стан на щось більш цікавіше, про шанси на цьому ґрунті покращити своє життя, урізноманітнити його, вдаючись і до радикальних змін.

Ця пропаганда живиться публічною підтримкою з боку державних високопосадовців і популярних у народі діячів культури, мистецтва, спорту й інших видів суспільного буття. Вона чим далі, тим дужче опановує вітчизняним інформаційним простором і через приватні та провладні медіа спотворює сприйняття реальності багатьма людьми, насамперед, молоддю.

Шоу шарлатана

Вважається, що вирішальний імпульс широкому розповсюдженню вчення про гендер дав прецедент із практики нині вже покійного Джона Мані – психолога-науковця університету Джона Хопкінса, розташованого в місті Балтиморі американського штату Меріленд.

Доктор Мані – лікар за професією, але, за сутністю своїх експериментів, цинічний маніпулятор суспільною думкою. Пропагандисти гендерної ідеології вже понад п'ять десятиліть активно цитують його статті та промови в наукових і дослідницьких інституціях, у феміністичних і ЛГБТ-спільнотах, а також у так званих гендерних студіях.

Щоправда прихильники Джона Мані замовчують жахливу правду про трагічні наслідки тих дослідів, які проводив їхній кумир, про ті жертви, по яких крокував цей ділок від психології на шляху до своїх цілей.

В одному з телевізійних видовищ доктор Мані заявив, що дівчинкою чи хлопчиком кожну дитину формує оточення. Одних воно виховує як дівчаток, інших – як хлопчиків. Людська істота, за твердженням горе-медика, є лише біологічним організмом, який має спроможність до будь-якої рольової поведінки, проте це не суттєво; найважливіше – виховати дитину певним чином.

Фатальна операція немовляти

Згадана телепрограма транслиувалася і в сусідній із США Канаді. Сім'я фермерів із Вінніпегу Рональд і Джанет Раймер виховувала двох своїх синів, які прийшли у світ в один день, 22 серпня 1965 року. Для матері малечі це стало справжнім подарунком від Бога, бо вона дуже мріяла народити саме близнюків. Хлопчикам дали імена: Браян і Брюс.

Обидва зростали загалом здоровими. Все було добре, доки восьмимісячним дітям, за порадою лікарів, не призначили обрізання крайньої плоті. Першим на операційний стіл поклали Брюса. Це звичайна операція, щоправда лікарі не попередили батьків про те, що замість традиційного інструмента – скальпеля – будуть використовувати електричний струм.

27 квітня 1966 року до будинку Раймерів несподівано зателефонували із хірургічного відділення: з Брюсом трапився невеличкий інцидент, але жодних подробиць повідомлено не було. Батьки миттю прибули до клініки та вжахнулися: замість пеніса у Брюса було щось, схоже на обгорілу струну. Як виявилось, медики, не сказавши мамі та тату немовляти, вчинили обрізання не традиційним для цього скальпелем, а за допомогою електричного обладнання. Щось пішло не так, і з дитиною трапилася біда.

Після такого інциденту батьки відмовились від операції над Браяном – братом-близнюком Брюса.

«Народження» Бренді

В пошуку порятунку Раймери радилися з багатьма фахівцями, втім усі вони зішлись в одній невтішній думці: хлопчику доведеться жити без чоловічого органу. Перед батьками постала проблема: як далі виховувати таку дитину?

Ймовірно, не думаючи в ту мить про те, що вчиняють гріховне діяння, не маючи достатніх знань у царині психології й антропології людини, а отже не усвідомлюючи ризики, на які вони наражали свого сина й усю родину, батьки Брюса звернулися до Джона Мані.

Останній, звісно, зрадив такому подарунку долі. Ще б пак: випала нагода прославитися на весь світ, довівши на практиці власну теорію, згідно з якою приналежність людини до статі буцімто визначається не природними чинниками, а способом виховання. Крім того, як не скористатися ідеальною можливістю залучити для порівняльних досліджень ще й Браяна – єдиноутробного брата піддослідного Брюса?

Команда лікарів, якою керував Джон Мані, дійшла висновку, що пацієнту варто змінити стать, мовляв, це в інтересах Брюса, поки він не виріс і не почав відчувати комплекси з приводу своєї чоловічої неспроможності. У 21-місячному віці хлопчик був підданий кастрації (видаленню яєчок) та стилізуванню рудиментарної вульви. Батькам наказали розвивати його як дівчину, але не розголошувати таємницю нікому. Після операції Раймери повернулися додому з “ новою донькою”. Їй дали ім'я Бренді, придбали відповідний одяг і поводитися, як із дівчинкою.

Проте цим «лікування» не обмежувалось.

Дитяча сексуальна «репетиція»

Джон Мані продовжував регулярно відвідувати родину Раймер упродовж близько десяти років для «консультацій» і оцінки результатів. Як згодом стало відомо, «доктор» змушував семирічних близнюків, знявши одяг, ставати в позиції партнерів під час статевих актів, в яких Брюсу/Бренді було призначено імітувати жіночі, а Браяну – чоловічі рухи, причому Брюс/Бренд традиційно займав нижню позицію.

Окрім того, доктор проводив спеціальні бесіди з малолітніми дітьми, акцентуючи особливу їхню на відмінності жіночих геніталій від чоловічих.

Мані вів стенограми усіх цих зустрічей і фотографував близнюків, у тому числі оголених.

Ділок від науки не переймався тим, що такими експериментами він принижував

гідність семирічних людей і психічно їх травмував.

В обґрунтуванням специфічних методів лікування Джон Мані висловлював власне переконання в тому, що «дитяча сексуальна репетиція» є важливою для формування їхньої «здорової гендерної ідентичності в майбутньому».

Довіривши свою малечу «лікарю», батьки, певно, й гадки не мали, що їхні діти стали жертвами жорстокого псевдонаукового експерименту під назвою «теорія Гендерної нейтральності». Суть її полягає в тому, що так звана гендерна ідентичність розвивається буцімто через соціальне навчання з раннього дитинства і її нібито можна змінити за допомогою відповідних поведінкових утручань.

Імітація успіху

Упродовж кількох років Мані рапортував у звітах під кодовою назвою “справа Джон/Джоан” про прогрес Раймера, де описував нібито успішний розвиток набуття своїм пацієнтом жіночої гендерної ідентичності. Він використовував цей прецедент, аби обґрунтувати розвиток практики зі зміни статі та хірургічної реконструкції навіть у випадках, не пов’язаних між собою. «Абсолютно ясно, що дитина поводить себе як активна маленька дівчинка і її поведінка різко відрізняється від хлоп’ячого поведінки її брата-близнюка», – запевняв учений.

Мані пише численні статті, в яких поширює результати своїх досліджень під гаслом: «Зміну статі завершено, дівчинка щаслива!» Лікар став просто героєм. Його книжка «Чоловік і жінка, хлопець і дівчина» стала успішним університетським підручником. На академічному рівні, у посібниках із психології та соціології приклад Джон/Джоан активно використовувався, щоби підтвердити: вид статі, як правило, набувається через розпізнання людиною, ким вона є. Таким чином брехлива теорія дала потужний старт медичному бізнесу під назвою «лікування транссексуалів з метою набуття статевої ідентичності».

Доктор Мані у своїх наукових публікаціях про експеримент замовчував жорстоку реальність, обтяжуючи тим самим власні свої злодіяння заради впровадження в медицину та суспільну свідомість так званої гендерної ідеології.

Як засвідчив згодом колишній студент лабораторії Мані, під час подальших візитів туди батьків Бренді, які траплялись лише один раз на рік, останні регулярно говорили працівникам цієї медичної установи лише про буцімто успішне проходження процесу лікування, що було неправдою.

Раймери чітко дотримувалися медичного протоколу, прийняли свою дитину як доньку та намагалися виховувати її як ніжну леді. Проте Бренді не зважала на зусилля батьків, яких так само, як і докторів вважала своїми тиранами.

Природу та Бога не обдуриш

Хлопчик залишався тим, ким його створив Бог і природньо протиставився «лікуванню». Зокрема, Бренді зазвичай відмовлялася від усього дівчачого: іграшок, занять, одягу. Вона радо імітувала поведінку свого татуса (наприклад, гоління) та виявляла цілковиту байдужість до маминого макіяжу. Єдина річ, яка відповідала прописаному «рецепту» з набуття жіночості, полягала в тому, що дитина була акуратною та пристойною, і це хоч якось втішало батьків.

По мірі дорослішання Бренда все більше відчувала себе хлопчиком, а різницю між собою та братом бачила хіба лише в тому, що Браян мав коротше, ніж вона, волосся.

Заперечення жіночої ідентичності продовжилось і в середній школі. У своїх фантазіях Бренда бачила себе великим хлопцем з біцепсами та блакитний автомобіль. Попри брак певного чоловічого органу Бренда справляла малу нужду стоячи. З цього приводу однолітки глузували над дивною дівчинкою, не давали зайти ані до жіночого, ані до чоловічого туалету.

З часом на дратування та переслідування інших дівчат Бренда відповідала різко та без вагань. Траплялося, що давала волю рукам, коли захищала від кривдників-однокласників свого брата Браяна. За це вона отримувала на горіхи від дирекції навчального закладу. Стурбовані педагоги часто викликали батьків до школи та, вказуючи на брак жіночості в поведінці дитини, радили звернутися до психолога.

Страждання родини

В тому часі доктор Мані наполягав, щоби Раймери залишили роботу, продали все, та переїхали жити у вагончик в ізольованій і малолюдній місцевості. Батьки сліпо підкорилися. Вони й надалі приховували від сина-дочки правду, від чого відчували сильний емоційний стрес.

Поведінка Бренди вже була майже некерованою. В усіх членів родини почалися розлади. Брат Браян впав у депресію, а до однолітків ставився агресивно, згодом він захворів на шизофренію та пристрастився до наркоманії. Батько перетворився на алкоголіка. Мати намагалася вчинити суїцид. Ніхто в родині Раймерів і гадки не мав, що все це відбувалося через моральний тиск як прояв психологічних маніпуляцій з боку Джона Мані. Понад те, ніякому на думку не спало, що медик проводить жахливий «науковий експеримент» над Брюсом/Брендою.

Відвідування клініки у Балтіморі мали травмуючий, а не терапевтичний ефект для всієї родини Раймер. Коли доктор Мані почав тиснути на сім'ю, щоби Бренду привели до хірургії для формування піхви на місці скалічених геніталій, дев'ятирічний пацієнт обурився та пригрозив покінчити життя самогубством, якщо його змусять бодай іще раз побачити Джона Мані. Батьки вирішили припинити подальші візити до американських лікарів.

З досягненням підліткового віку для стимуляції зростання молочних залоз дитина змушена була вживати жіночий гормон естроген, але внутрішньої мотивації до того, щоби набути жіночих рис, вона не мала. Згодом на протигагу гормональній терапії, щоби приховати штучно утворювані жіночі форми та не бути схожим на дівчину, Бренда починає багато їсти та поводить себе як чоловік.

Правда заради спасіння

До того часу, коли підлітку виповнилося 14 років, він уже вчинив кілька спроб самогубства. Після останньої потрапив у кому, але, слава Богу, одужав.

Поведінка Бренди стала настільки руйнівною, що, за порадою місцевого психіатра, батьки розкрили обом близнюкам правду: кожному окремо.

Браян болісно сприйняв новину про те, що він тепер не єдиний син у родині Раймерів, а

сестру втратив назавжди. Це спричинило порушення його психіки, які поступово розвинулися в шизофренію.

Інакшою була реакція Брюса/Бренди.

«Раптом все, що я відчував, набуло сенсу. Я не був якимось дурнем. Я не божевільний!» – так про свої відчуття тієї миті згадував згодом той, хто став ключовим об'єктом жахливих псевдонаукових експериментів Джона Мані.

Ані хімія, ані соціалізація не змогли зробити з хлопця дівчину!

Спроба жити як чоловік

Фактично теорія доктора Мані, який стверджував, що хлопця можна виховувати як дівчину і він насправді нею стане, зазнала фіаско.

«Моя мама та тато хотіли, щоби терапія зробила мене щасливим. Це те, чого прагнуть усі батьки для своїх дітей, але я не міг бути щасливим для моїх батьків, я мусив бути самим собою. Ви не можете бути кимось, ким ви не є. Ви має бути собою», – говорив згодом Девід Раймер.

Він обстриг волосся, почав носити чоловічий одяг і змінив ім'я на Девід. Незабаром він розпочав болісний процес повернення до своєї біологічної статі. Довелося видаляти груди, які вирости в результаті естрогенної терапії. Потім – кілька операцій із протезування статевих органів і регулярні ін'єкції тестостерону для формування чоловічих м'язів.

Однак Девід був пригнічений тим, що, на його думку, ніколи не зможе одружитися. На початку третього свого десятиліття юнак двічі намагався звести рахунки із власним життям.

22 вересня 1990 року Девід Раймер одружився з великодушною жінкою, матір'ю трьох дітей на ім'я Джейн Фонтан. Він став відмінним батьком, і чудовим, щирим на романтичні стосунки чоловіком для Джейн.

Нові страждання

Однак сумні почуття не полишали Девіда. Страждання спричиняли спогади про страшні щорічні візити доктора Мані, який використовував фотографії оголених дорослих, щоби «посилити» гендерну ідентичність Брендю, і закликав до операції на її «піхві».

До цього додався фактичний розрив стосунків із Браяном, який так і не зміг посправжньому прийняти Девіда за свого брата.

У тому часі, не зважаючи на кардинальні зміни в житті Раймерів, доктор Мані продовжував публікувати свої статті, посилаючись у них на нібито незаперечний успіх справи «Джон/Джоан». Через три десятиліття після експерименту, що завершився фактичним провалом, лікар із Беверлі продовжував просувати у суспільстві думку про можливість ефективно виховувати хлопця як дівчину, що було далеким від істини.

Це обурило Девіда, він зустрівся з Браяном і сказав: «Ми маємо це зробити. Доктор

Мані зруйнував наше життя, але ми не можемо дозволити йому руйнувати життя інших».

Самогубство братів

Після документального фільму про історію родини Раймерів психічне здоров'я Браяна погіршилося. 1 липня 2002 року він був знайдений мертвим у своїй квартирі. За однією із версій, смерть 36-річного чоловіка спричинило випадкове передозування ліками від шизофренії, за іншою – самогубство.

Девід часто відвідував могилу брата попри те, що останнім часом вони були відчужені один від одного.

Смерть Браяна боляче вдарила по Девіду.

Йому було непросто жити з огляду на вибуховий гнів, циклічні депресії, занедбані страхи, – все те, що сформувалося за час скаліченого дитинства.

Девід особливо страждав від того, що, на його думку, не може ошчасливити свою кохану дружину. Джейн заспокоювала чоловіка, витримувала всі ці подружні труднощі майже 14 років, а під час чергової депресії запропонувала, щоби вони якийсь час пожили окремо. Девід вибіг із дому.

За кілька днів потому, вранці 4 травня 2004 року, 38-річний Девід Браян вибухом із рушниці завершив своє земне життя і, можливо, закінчив свої страждання назавжди.

Люди, почуйте!

Пишучи цю статтю, я весь час думав про те, що якби Девід жив і до сьогодні, він був би майже моїм ровесником і, певен, активно діяв би на захист людей від утручання в їхнє життя послідовників доктора Мані.

Вчинок Девіда Раймера – попередження всім, хто залишився після нього.

Ця правдива історія є важливим свідченням руйнівної дії від вторгнення в сферу статі методами медичних практик, які обслуговують так звану гендерну ідеологію.

Ця розповідь викриває суть гендерної ідеології – жорстоко експлуатувати людей, і насамперед, юних членів суспільства як піддослідних кроликів.

Як і на своїх початках, так і нині її основною мішенню є діти та молодь.

Мене непокоїть, що чорна справа, розпочата Джоном Мані, шириться світом і вже докотилася до України.

Заняття в дошкільних закладах, в освітніх інституціях, виступи політиків і урядовців, реклама на вулицях і в пресі, – все спрямовано на те, щоб переконати людей, що буцімто дана батьками з волі Божої біологічна стать – це ніщо, і навіть дитина нібито може вибрати свій «гендер» як багатоваріантну конструкцію, а тому слід підтримувати пропоноване ЛГБТ-спільнотами різноманіття, в тому числі масове вживання гормонів і операції зі зміни статі.

Пам'ятаймо: природа, Боже начало статевої ідентичності не може бути переоцінена вихованням у соціумі!

Розмови про протилежне – це брехлива казка, народжена псевдонаукою під вивіскою «гендерна ідеологія», що пропагує привабливу теорію, нехтуючи людськими життями.

Нехай найкращим застереженням від підтримки гендерної ідеології в Україні стануть слова першої її жертви – багатостраждального Девіда Раймера, які він сказав іще при житті, які тепер ніби лунають із небес:

«Ви завжди будете бачити людей, які збираються сказати добре, мовляв, справа Девіда Раймера могла би бути успішною. Я живий доказ, і якщо ви не збираєтеся брати моє слово як євангеліє, попри те, що я прожив через це, то хто ще це почує? Хто ще тут? Я пройшов через це. Подумайте, чи збирається хтось іще вбити себе пострілом у голову, щоби люди почули його?»!

Автор - Олександр Кривенко

Статтю підготовлено за результатами досліджень оригінальних публікацій у зарубіжних і вітчизняних загальноосвітніх і наукових виданнях.

Список основних джерел, досліджених (опрацьованих) мною під час підготовки статті “Девід Райн: Я не божевільний!”

Health Check: The boy who was raised a girl

Оскопленного мальчика растили как девочку

Брюс Реймер не смог стать девушкой

Поняття «ґендеру» і його потенційний вплив на сімейну політику.
Тези доповіді Петра Гусака на прес-конференції в УНІАН

The story of John Money: Controversial sexologist grappled with the concept of gender

Review: ‘Boy’ based on true story of gender reassignment gone wrong

“Gender Study” Victim Boy Raised as a Girl Commits Suicide | News | LifeSite

Християнський портал [КИПОС](#) за матеріалами [crs-center.org](#)